



Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 97/10

Λουξεμβούργο, 5 Οκτωβρίου 2010

Απόφαση στην υπόθεση C-512/08
Επιτροπή κατά Γαλλίας

**Η γαλλική νομοθεσία περί αποδόσεως των εξόδων για ιατρική περίθαλψη
προγραμματισμένη να παρασχεθεί σε άλλο κράτος μέλος είναι σύμφωνη με το
δίκαιο της Ένωσης**

Η Επιτροπή άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά της Γαλλίας, θεωρώντας ότι ορισμένες εθνικές διατάξεις σχετικές με την απόδοση των εξόδων που απορρέουν από ορισμένες προγραμματισμένες μορφές περιθάλψεως—ήτοι μορφές περιθάλψεως στις οποίες ο ασφαλισμένος προτίθεται να υποβληθεί εντός άλλου κράτους μέλους, πλην της Γαλλίας— είναι αντίθετες προς το δίκαιο της Ένωσης.

Πρώτον, κατά την Επιτροπή, οι διατάξεις του γαλλικού κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως οι οποίες εξαρτούν την απόδοση των εξόδων που απορρέουν από περίθαλψη σχεδιαζόμενη να πραγματοποιηθεί εκτός νοσοκομείου σε άλλο κράτος μέλος από την προηγούμενη έγκριση του αρμόδιου γαλλικού φορέα σε περίπτωση που η περίθαλψη αυτή απαιτεί τη χρησιμοποίηση βαρέος εξοπλισμού είναι αντίθετες προς την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών¹. Ως παράδειγμα, αναφέρονται συσκευές απεικονίσεως πυρηνικού μαγνητικού συντονισμού ή συσκευές φασματοφωτομετρίας που χρησιμοποιούνται στη διάγνωση και στη θεραπεία ιδίως του καρκίνου, ορισμένων εγκεφαλικών βλαβών κ.λπ.

Συναφώς, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά πάγια νομολογία, οι ιατρικές υπηρεσίες που παρέχονται έναντι αμοιβής εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, χωρίς να καθίσταται αναγκαία η διάκριση αναλόγως του αν η περίθαλψη παρέχεται εντός ή εκτός νοσοκομείου.

Το Δικαστήριο επισημαίνει, επίσης, ότι στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών περιλαμβάνεται η ελευθερία των αποδεκτών των υπηρεσιών, ιδίως των προσώπων που χρειάζονται ιατρική περίθαλψη, να μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος για να λάβουν τέτοιες υπηρεσίες χωρίς να εμποδίζονται από περιορισμούς. Όμως, η απαίτηση προηγούμενης εγκρίσεως από την οποία εξαρτάται, κατά τη γαλλική νομοθεσία, η απόδοση των εξόδων ιατρικής περιθάλψεως που απαιτεί τη χρησιμοποίηση βαρέος εξοπλισμού είναι ικανή να αποθαρρύνει, ή και να εμποδίσει, τους ασφαλισμένους στο γαλλικό σύστημα από το να απευθυνθούν σε εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη παρέχοντες ιατρικές υπηρεσίες και, κατά τούτο, συνιστά περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

Εντούτοις, ο βαρύς εξοπλισμός, που απαριθμείται εξαντλητικά στον κώδικα δημόσιας υγείας, πρέπει, **ανεξαρτήτως του χώρου, νοσοκομείο ή όχι**, εντός του οποίου τοποθετείται και χρησιμοποιείται, να μπορεί να αποτελέσει, λόγω του επαχθούς για το ασφαλιστικό σύστημα χαρακτήρα του, αντικείμενο πολιτικής προγραμματισμού, όπως αυτή που θεσπίζει η γαλλική νομοθεσία, όσον αφορά ιδίως τον αριθμό και τη γεωγραφική κατανομή του και τούτο με σκοπό τη συμβολή στη διασφάλιση της προσφοράς ορθολογικής, σταθερής, ισόρροπης και προσιτής περιθάλψεως σύγχρονων προδιαγραφών, αλλά και προς αποφυγή, στο μέτρο του δυνατού, οποιασδήποτε σπατάλης οικονομικών, τεχνικών και ανθρώπινων πόρων. Ως παράδειγμα

¹ Η Γαλλία, υποστηριζόμενη από την Ισπανία, τη Φινλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, αμφισβητούν το βάσιμο της πρώτης αυτής αιτιάσεως.

αναφέρεται ότι το κόστος αγοράς και λειτουργίας του αναγκαίου για τη διάγνωση και τη θεραπεία του καρκίνου εξοπλισμού ανέρχεται σε χιλιάδες ή και σε εκατομμύρια ευρώ.

Επομένως, ενόψει των κινδύνων για την οργάνωση της πολιτικής δημόσιας υγείας και για την οικονομική ισορροπία του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, η απαίτηση προηγούμενης εγκρίσεως γι' αυτό το είδος περιθάλψεως συνιστά, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του δικαίου της Ένωσης, δικαιολογημένο περιορισμό.

Πάντως, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ένα σύστημα προηγούμενης διοικητικής εγκρίσεως πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια, μη εισάγοντα διακρίσεις και εκ των προτέρων γνωστά, ώστε να ελέγχεται η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως των εθνικών αρχών προκειμένου να μη χρησιμοποιείται αυθαίρετως. Ένα τέτοιο σύστημα εγκρίσεως πρέπει, επίσης, να στηρίζεται σε διαδικασία ευχερώς προσιτή και ικανή να διασφαλίζει στους ενδιαφερομένους ότι η αίτησή τους πρόκειται να εξεταστεί εντός εύλογης προθεσμίας, με αντικειμενικότητα και αμεροληψία, ενώ η τυχόν άρνηση εγκρίσεως της πρέπει να μπορεί, επιπλέον, να αμφισβητείται μέσω ένδικης προσφυγής. Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν διατύπωσε καμία συγκεκριμένη επίκριση όσον αφορά τους διαδικαστικούς και ουσιαστικούς κανόνες της γαλλικής νομοθεσίας που διέπουν το μέτρο της προηγούμενης εγκρίσεως.

Δεύτερον, κατά την Επιτροπή, η Γαλλία δεν εφάρμοσε τη νομολογία του Δικαστηρίου που προβλέπει ότι, αν η απόδοση των εξόδων για νοσοκομειακές υπηρεσίες που παρασχέθηκαν εντός του κράτους μέλους διαμονής, απόδοση που απορρέει από την εφαρμογή των κανόνων που ισχύουν στο κράτος αυτό, είναι κατώτερη εκείνης που θα απέρρεε από την εφαρμογή της νομοθεσίας που ισχύει στο κράτος μέλος ασφάλισης στην περίπτωση που η νοσοκομειακή περίθαλψη παρεχόταν εντός του τελευταίου κράτους, ο αρμόδιος φορέας πρέπει να αποδώσει στον ασφαλισμένο και το ποσό που αντιστοιχεί στη διαφορά αυτή².

Ως προς το σημείο αυτό, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι οι διατάξεις της γαλλικής νομοθεσίας προβλέπουν ότι ο ασφαλισμένος έχει δικαίωμα, σε περίπτωση νοσοκομειακής περιθάλψεως παρεχόμενης εντός άλλου κράτους μέλους, σε απόδοση των σχετικών εξόδων υπό τις ίδιες προϋποθέσεις όπως αν η περίθαλψη είχε παρασχεθεί στη Γαλλία και εντός του ορίου των εξόδων στα οποία αυτός πράγματι υποβλήθηκε. Οι εν λόγω διατάξεις περιλαμβάνουν, επίσης, το δικαίωμα των ασφαλισμένων στο γαλλικό σύστημα για πρόσθετη απόδοση των ιατρικών εξόδων σε βάρος του αρμόδιου γαλλικού φορέα σε περίπτωση τυχόν διαφοράς μεταξύ των επιπέδων ασφαλιστικής καλύψεως που ισχύουν στο κράτος ασφάλισης και στο κράτος νοσηλείας, όπως αυτό αναγνωρίζεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου.

Η διαπίστωση αυτή επιρρωννύεται από το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εντόπισε διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας οι οποίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν εμπόδιο για την εφαρμογή της νομολογίας του Δικαστηρίου. Ομοίως, η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε αποφάσεις εκδοθείσες από τα γαλλικά δικαστήρια περί αρνήσεως αναγνωρίσεως του δικαιώματος πρόσθετης αποδόσεως ούτε οποιαδήποτε διοικητική πρακτική η οποία θα μπορούσε να στερήσει από τους ασφαλισμένους το εν λόγω δικαίωμα.

Κατ' ακολουθία, η προσφυγή της Επιτροπής κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας απορρίπτεται στο σύνολό της.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή λόγω παραβάσεως στρέφεται κατά κράτους μέλους το οποίο, κατά την Επιτροπή ή άλλο κράτος μέλος, δεν τηρεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης. Αν το Δικαστήριο διαπιστώσει την ύπαρξη παραβάσεως, το καθού κράτος μέλος πρέπει να συμμορφωθεί με την απόφαση το συντομότερο.

Σε περίπτωση που η Επιτροπή εκτιμήσει ότι το κράτος μέλος δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση, μπορεί να ασκήσει νέα προσφυγή, ζητώντας την επιβολή χρηματικών κυρώσεων. Εντούτοις, σε περίπτωση μη κοινοποιήσεως στην Επιτροπή των μέτρων μεταφοράς μιας οδηγίας, το Δικαστήριο έχει τη δυνατότητα, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, να επιβάλλει κυρώσεις ήδη από το στάδιο της πρώτης αποφάσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106